

Rolnummer 4928
Arrest nr. 14/2011 van 27 januari 2011

ARREST

In zake : de prejudiciële vraag over de artikelen 76 en 77 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) (wijziging van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten), gesteld door de Raad van State.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe en P. Nihoul, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus voorzitter M. Melchior, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest nr. 203.043 van 19 april 2010 in zake de vzw « Radio Tienen » en André Depré tegen de Belgische Staat, in aanwezigheid van de cvba « Muziekindustrie Maatschappij » (S.I.M.I.M.), tussenkomen partij, en de cvba « Vereniging voor de inning, de verdeling en de verdediging van de rechten van vertolkende en uitvoerende kunstenaars » (URADDEX), verzoekster tot tussenkomst, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 4 mei 2010, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 76 en 77 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) artikel 10 van de Grondwet al dan niet in samenhang met het rechtszekerheidsbeginsel, inzonderde artikel 42 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten daarmee retroactief gewijzigd werd, waardoor de wetgever met terugwerkende kracht een rechtstoestand wijzigt waarover een geschil aanhangig is bij de Raad van State en waardoor ten nadele van een categorie van burgers zoals de verzoekers in die zaak, inbreuk wordt gemaakt op de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden en de afloop van dat geschil in een welbepaalde zin wordt beïnvloed ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- de vzw « Radio Tienen », met zetel te 3300 Tienen, Ambachtenlaan 20 B;
- de cvba « Muziekindustrie Maatschappij », met zetel te 1200 Brussel, Almaplein 3;
- de cvba « Vereniging voor de inning, de verdeling en de verdediging van de rechten van vertolkende en uitvoerende kunstenaars », met zetel te 1080 Brussel, Belgicalaan 14;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 24 november 2010 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. E. Goffin, tevens *loco* Mr. J. Durnez, advocaten bij de balie te Leuven, voor de vzw « Radio Tienen »;
 - . Mr. F. de Visscher, tevens *loco* Mr. B. Michaux, en Mr. T. Van Hoey, advocaten bij de balie te Brussel, voor de cvba « Muziekindustrie Maatschappij »;
 - . Mr. F. Judo, advocaat bij de balie te Brussel, voor de cvba « Vereniging voor de inning, de verdeling en de verdediging van de rechten van vertolkende en uitvoerende kunstenaars »;
 - . Mr. J.-F. De Bock, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van voormelde bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

De vzw « Radio Tienen » en André Depré hebben op 3 juni 2003 bij de Raad van State een beroep ingesteld tot nietigverklaring van het koninklijk besluit van 9 maart 2003 « houdende de algemeen bindend verklaring van de beslissing van 10 februari 2003 inzake de billijke vergoeding verschuldigd door de radio-omroepen, genomen door de commissie bedoeld in artikel 42 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten ». Aangezien niet zozeer de wettigheid van het koninklijk besluit zelf, maar veeleer die van de beslissing van de commissie wordt betwist, beschouwt de Raad van State die beslissing als het materiële onderwerp van het beroep.

De Raad van State stelt vast dat voormelde commissie op 10 februari 2003 niet aan de wettelijke vereiste inzake haar samenstelling voldeed aangezien de beheersvennootschappen en de organisaties die de debiteurs vertegenwoordigen niet door een gelijk aantal personen waren vertegenwoordigd. Een onregelmatig samengestelde commissie kan niet regelmatig vergaderen en kan geen rechtsgeldige beslissingen nemen.

De Raad van State stelt echter vast dat artikel 76 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) artikel 42 van de wet van 30 juni 1994 heeft gewijzigd en leidt uit de parlementaire voorbereiding af dat de wetgever de feitelijke handelwijze die de commissie in het verleden hanteerde, heeft willen regulariseren door de pariteit niet meer te vereisen op het niveau van de samenstelling van de commissie, maar op het niveau van de stemming.

Krachtens artikel 77 van de wet van 22 december 2008 heeft de wetswijziging uitwerking met ingang van 14 november 1998, zodat de Raad van State niet langer kan besluiten tot de onregelmatigheid van de samenstelling van de commissie en tot de nietigheid van de beslissing die zij heeft genomen. Alvorens definitief uitspraak te doen, stelt de Raad van State evenwel de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag.

III. In rechte

- A -

A.1. Volgens de vzw « Radio Tienen » houdt het gewijzigde artikel 42 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten (hierna : de Auteurswet) een manifeste schending in van de Grondwet door aan de nieuwe bepaling terugwerkende kracht te verlenen. Die terugwerkende kracht zou enkel zijn bedoeld om te verhinderen dat de Raad van State uitspraak zou kunnen doen over een beroep tot nietigverklaring. Daardoor zouden de jurisdictionele waarborgen aan sommige personen worden ontnomen, wat een inbreuk uitmaakt op het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De vzw « Radio Tienen » verwijst in dat verband naar het arrest nr. 64/97 van het Hof. De wetgever zou niet aantonen dat de terugwerkende kracht onontbeerlijk zou zijn voor de goede werking of de continuïteit van de openbare dienst.

A.2. De Ministerraad merkt in de eerste plaats op dat de in het geding zijnde bepalingen geen andere gevolgen hebben dan interpretatieve wetbepalingen. Vanaf het begin was het de bedoeling van de wetgever dat de beheersvennootschappen en de organisaties die de vergoeding verschuldigd zijn een gelijk aantal stemmen hebben. De in het geding zijnde bepalingen zouden die intentie slechts verduidelijken.

De gelijkheid tussen de beheersvennootschappen en de debiteurenorganisaties is essentieel wat de stemming betreft, zo betoogt de Ministerraad, maar is niet noodzakelijk op het vlak van de aanwezigheid. Het zou daarenboven praktisch onmogelijk zijn om een gelijk aantal personen van de beheersvennootschappen en de debiteurenorganisaties af te vaardigen. Het deelnemersveld van de vergaderingen wisselt voortdurend en bovendien zijn er maar vijf beheersvennootschappen tegenover 27 debiteurenorganisaties.

De Ministerraad is vervolgens van oordeel dat de retroactieve werking, bepaald in artikel 77 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I), niet strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Hij beroept zich daarvoor op de parlementaire voorbereiding van de voormelde wet, op de vaststelling dat de in het geding zijnde bepalingen geen redelijke verwachtingen verschalken en geen rechtsonzekerheid doen ontstaan, op de noodzaak om de continuïteit van de openbare dienst te waarborgen, op het feit dat de wetgever het doel van de oorspronkelijke norm niet heeft gewijzigd, op het vereiste dat de internationale verplichtingen moeten worden nageleefd en ten slotte op de onevenredige budgettaire gevolgen die de wetgever met de in het geding zijnde bepalingen heeft vermeden.

A.3. De cvba « Muziekindustrie Maatschappij », tussenkomen partij voor de Raad van State, wijst erop dat de vzw « Radio Tienen » als enige zender de betaling van de vastgestelde bijdrage heeft betwist en in de radiosector slechts een marktaandeel van 0,05 pct. vertegenwoordigt. De jaarlijkse bijdrage die zij moet betalen bedraagt 400 euro (jaarlijks geïndexeerd).

Het beginsel van niet-retroactiviteit, zo betoogt de tussenkomen partij voor de verwijzende rechter, moet vanuit een doelgebonden perspectief worden bekeken. Retroactieve wetten die geen rechtsonzekerheid doen ontstaan, maar veeleer een bevestiging zijn van de redelijke verwachtingen, zijn niet problematisch, maar beantwoorden juist aan het normdoel van het niet-retroactiviteitsbeginsel.

Vervolgens geeft zij een overzicht van de uitzonderlijke omstandigheden en dwingende motieven van algemeen belang die het Hof in het verleden reeds in aanmerking heeft genomen om de invloed van retroactieve wetgeving op hangende rechtsgedingen te verantwoorden en tracht zij aan te tonen dat de in het geding zijnde bepalingen de door het Hof gestelde eisen vervullen. Zij voert met name aan dat het doel van de wet ongewijzigd blijft (gelijke invloed van beide groepen in het beslissingsproces), dat de rechtstoestand van de talrijke betrokkenen niet wordt veranderd (de beslissingen en koninklijke besluiten blijven bestaan) en dat allerlei omvangrijke nadelige gevolgen worden vermeden. Indien tot de ongrondwettigheid van de in het geding zijnde bepalingen wordt besloten, zou dat « een ware sociale en financiële ramp » kunnen betekenen voor de schuldeisers en « een ongezien administratief debacle » voor de beheersvennootschappen, naast een tekortkoming - vanwege een zuiver formele fout - in de plicht om de richtlijn 92/100/EEG betreffende het verhuurrecht, het uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op het gebied van intellectuele eigendom effectief en tijdig om te zetten.

A.4. Zoals de Ministerraad is ook de cvba « URADEX », tussenkomen partij, van oordeel dat de in het geding zijnde bepalingen sterke gelijkenissen vertonen met interpretatieve wetsbepalingen. Het zou immers steeds de bedoeling van de wetgever zijn geweest, zoals ook in de parlementaire voorbereiding wordt uiteengezet, het aantal stemmen gelijk te verdelen over de beheersvennootschappen en de debiteurenorganisaties, wat ook de enige werkbare interpretatie van de gelijkwaardige vertegenwoordiging van beide groepen zou zijn.

De toekenning van retroactieve werking aan de wijziging van artikel 42 van de Auteurswet is volgens de cvba « URADEX » niet in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij zou immers door uitzonderlijke omstandigheden worden verantwoord. De cvba verwijst in dat verband naar de discrepantie tussen de letterlijke bewoordingen van de wettekst en de doelstelling van de wetgever, de vereisten van rechtszekerheid en continuïteit van de openbare dienst, de redelijke verwachtingen van de rechtsonderhorigen, de doelstelling van de gewijzigde bepaling, de verplichting tot het omzetten van een Europese richtlijn, de nadelige budgettaire gevolgen en de administratieve desorganisatie bij de rechthebbenden.

Voor de cvba « URADEX » zou een vernietiging van de in het geding zijnde bepalingen omvangrijke financiële en praktische gevolgen met zich meebrengen. Zij zou haar statutaire opdracht niet langer kunnen uitvoeren, in zoverre die betrekking heeft op de beoogde billijke vergoedingen. Door het grote aantal rechthebbenden (uitvoerende en vertolkende kunstenaars), zowel in binnen- als buitenland, zou het sociaal onverantwoord en economisch onmogelijk zijn de in het verleden verdeelde billijke vergoedingen van de individuele leden terug te vorderen.

A.5. De vzw « Radio Tienen » meent dat geen dwingende motieven van algemeen belang voorhanden zijn die de terugwerkende kracht zouden kunnen verantwoorden. Noch de fundamente van onze rechtsstaat, noch de fundamente van ons socialezekerheidsstelsel, van ons belastingssysteem of van enig ministerieel departement zouden in het gedrang zijn geweest, terwijl de financiële belangen van de beheersmaatschappijen bezwaarlijk als algemene belangen zouden kunnen worden beschouwd. Bovendien vraagt de verzoekende partij voor de Raad van State zich af welk dwingend motief van algemeen belang een terugwerkende kracht tot 18 november 1998 verantwoordt, terwijl de budgettaire gevolgen pas in 2003 zijn ingetreden, en, indien er werkelijk dwingende motieven van algemeen belang bestonden, waarom de wetwijziging niet reeds vroeger werd doorgevoerd, aangezien de Belgische Staat en zijn bevoegde minister reeds *medio* 2003 in kennis werden gesteld van de onwettige samenstelling van de commissie voor naburige rechten.

- B -

B.1. De wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten (hierna : de Auteurswet) gaat uit van dezelfde zorg die ten grondslag lag aan de wet van 22 maart 1886 die zij heeft vervangen en strekt ertoe de auteurs te beschermen teneinde de totstandbrenging van voortbrengselen van de geest te bevorderen (*Parl. St.*, Kamer, B.Z. 1991-1992, nr. 473/33, p. 9).

Artikel 42 van de Auteurswet verleent de uitvoerende kunstenaars en de producenten recht op een billijke vergoeding voor het gebruik van hun prestaties (eerste lid). De vergoeding moet worden betaald aan de beheersvennootschappen bedoeld in hoofdstuk VII van de wet (tweede lid). Wanneer die beheersvennootschappen en de organisaties van hen die de vergoeding verschuldigd zijn, geen overeenstemming bereiken over die vergoeding, dan wordt het bedrag ervan bepaald door een commissie die voltallig of in gespecialiseerde afdelingen zitting houdt en wordt voorgezeten door de vertegenwoordiger van de minister die bevoegd is voor het auteursrecht (derde lid).

Artikel 42, vierde lid, van de Auteurswet, vóór de wijziging ervan bij artikel 76 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I), bepaalde :

« Deze commissie zetelt voltallig of in afdelingen die gespecialiseerd zijn in een of meerdere activiteitssectoren. Elke afdeling wordt voorgezeten door de vertegenwoordiger van de minister die bevoegd is voor het auteursrecht en telt een gelijk aantal personen aangewezen door de beheersvennootschappen en personen aangewezen door de organisaties uit de betrokken activiteitssector(en) die dezelfde vergoeding verschuldigd zijn ».

Artikel 76 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) heeft het vierde lid van artikel 42 van de Auteurswet vervangen door de volgende bepaling :

« Deze commissie zetelt voltallig of in afdelingen die gespecialiseerd zijn in een of meerdere activiteitssectoren. Elke afdeling wordt voorgezeten door de vertegenwoordiger van de minister die bevoegd is voor het auteursrecht. In deze commissie beschikken de vennootschappen voor het beheer van de rechten, enerzijds, en de organisaties van hen die de vergoeding verschuldigd zijn, anderzijds, over een gelijk aantal stemmen. Deze gelijke verdeling van het aantal stemmen tussen, enerzijds, de vennootschappen voor het beheer van de rechten en, anderzijds, de organisaties van hen die de vergoeding verschuldigd zijn, is eveneens van toepassing wanneer de commissie in gespecialiseerde afdelingen zetelt ».

Krachtens artikel 77 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) heeft artikel 76 van dezelfde wet uitwerking met ingang van 14 november 1998.

B.2. Voor de Raad van State wordt de beslissing inzake de billijke vergoeding van de gespecialiseerde afdeling « radio » van de voormelde commissie aangevochten. De verzoekende partijen voor de Raad van State voeren met name de onregelmatige samenstelling van die afdeling aan.

De Raad van State stelt vast dat de commissie op 10 februari 2003 niet aan de wettelijke vereiste inzake haar samenstelling voldeed aangezien de beheersvennootschappen en de organisaties die de debiteurs vertegenwoordigen, niet door een gelijk aantal personen waren vertegenwoordigd. Een onregelmatig samengestelde commissie kan niet regelmatig vergaderen en kan geen rechtsgeldige beslissingen nemen. De Raad van State vervolgt (in punt 24 van de verwijzingsbeslissing) :

« De onregelmatige samenstelling van de commissie kan, bij ontstentenis van een wettelijke bepaling ter zake, niet goedge maakt worden. Noch de vaststelling dat de commissie, door overeenkomstig de bepalingen van het huishoudelijk reglement - artikel 12 - de stemming op een specifieke wijze te organiseren de pariteit van de stemmen heeft kunnen garanderen, noch de verwijzing naar het gegeven dat de stemming door een groter aantal vertegenwoordigers van de beheersvennootschappen *in casu* geen ander besluit zou opgeleverd hebben, noch de omstandigheid dat de vertegenwoordiger van de verzoekende partij het probleem in de commissie niet aangekaart heeft, zijn van aard om de miskennis van deze substantiële vorm in de samenstelling van de commissie zonder gevolg te laten ».

De Raad van State stelt echter vast dat artikel 76 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) artikel 42 van de wet van 30 juni 1994 heeft gewijzigd en leidt uit de parlementaire voorbereiding af dat de wetgever de feitelijke handelwijze die de commissie in het verleden hanteerde, heeft willen regulariseren door de pariteit niet meer te vereisen op het niveau van de samenstelling van de commissie, maar op het niveau van de stemming.

De prejudiciële vraag van de Raad van State strekt ertoe van het Hof te vernemen of de artikelen 76 en 77 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) artikel 10 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het rechtszekerheidsbeginsel, schendt in zoverre zij met terugwerkende kracht een rechtstoestand wijzigen waarover een geschil aanhangig is bij de Raad van State, waardoor ten nadele van een categorie van personen inbreuk wordt gemaakt op de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden en de afloop van dat geschil in een welbepaalde zin wordt beïnvloed.

B.3. Volgens de verzoekende partijen voor de verwijzende rechter heeft de wetgever met de in het geding zijnde bepalingen de Raad van State verhinderd uitspraak te doen over een beroep tot nietigverklaring en heeft de wetgever daardoor aan een categorie van personen een fundamentele jurisdictionele waarborg ontnomen.

B.4. Zoals het Hof reeds herhaaldelijk heeft geoordeeld, kan de vernietiging van een koninklijk besluit wegens de schending van een substantiële vormvereiste bij de aanneming ervan, niet tot gevolg hebben dat de wetgever in de onmogelijkheid verkeert de hierdoor ontstane rechtsonzekerheid te verhelpen (zie o.a. arrest nr. 64/2008 van 17 april 2008, B.29.4 en B.47.4).

Het loutere bestaan van een beroep voor de Raad van State verhindert niet dat de onregelmatigheden waardoor de bestreden handeling zou kunnen zijn aangetast, zouden kunnen worden verholpen, zelfs vóór de uitspraak over dat beroep (zie o.a. arrest nr. 166/2008, B.13).

B.5. De in het geding zijnde bepalingen beogen een einde te maken aan de rechtsonzekerheid die werd gecreëerd door de betwisting van de regelmatigheid van de

samenstelling van de commissie bedoeld in artikel 42 van de Auteurswet, waarbij de beslissingen van die commissie inzake de billijke vergoeding voor het gebruik van de prestatie van uitvoerende kunstenaars en producenten door een externe onwettigheid zouden zijn aangetast.

In de memorie van toelichting wordt die doelstelling als volgt uiteengezet :

« Het is noodzakelijk dat deze bepaling in werking treedt met ingang van de datum waarop de tot nu toe van kracht zijnde bepaling effect heeft gekregen, m.n. 14 november 1998 (inwerkingtreding van de voornoemde wet van 31 augustus 1998).

De commissie heeft inderdaad gefunctioneerd volgens dit systeem dat aan de bedoeling van de wetgever van 1998 recht doet en met het oog op de rechtszekerheid en de continuïteit van de openbare dienst moeten de dienovereenkomstig aangenomen beslissingen bevestigd worden door een verduidelijking in de desbetreffende bepaling. Daaruit vloeit dus geen wijziging voort noch voor de rechthebbenden noch voor de debiteurs.

Daarenboven zal de inwerkingtreding zorgen voor een bevestiging van de redelijke verwachtingen, met name een gelijkheid in stemrechten en niet in stemgerechtigde personen, van de rechtszoekende.

Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat een verduidelijking van een wetsbepaling, die echter niet het doel ervan wijzigt, redelijkerwijze retroactieve kracht kan worden toegekend, ook wanneer strikt genomen geen sprake is van een interpretatieve wet (arrest nr. 80/2008 *d.d.* 15 mei 2008). Deze situatie kan vergeleken worden met de situatie van huidige bepaling : net zoals in 1998 heeft de wetgever vandaag immers tot doel te garanderen dat twee groepen van belanghebbenden een gelijke invloed kunnen laten gelden op een beslissingsproces, zodat er geen sprake is van een gewijzigd doel.

Dit laat eveneens toe de effectieve omzetting van de richtlijn 92/100, waartoe de Belgische Staat door artikel 42 van de Auteurswet heeft willen overgaan, te bevestigen.

De retroactieve toepassing van de voorgestelde aanpassing van artikel 72 beantwoordt aan een dringende reden van algemeen belang, zijnde dat de inningen geïnd sinds 1999, overeenkomstig voormelde richtlijn 92/100, niet opnieuw ter discussie zouden worden gesteld voor een louter formele reden.

Een dergelijke terdiscussiestelling zou immers disproportionele gevolgen hebben in verhouding met de louter formele reden van de terdiscussiestelling van de beslissingen van de commissie en zou daarenboven extreem nadelig zijn voor het geheel van artiesten en producenten die hun rechten sinds 1999 geïnd hebben » (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1608/001, pp. 56-57).

In het verslag van de bevoegde Kamercommissie wordt die doelstelling nog nader gepreciseerd :

« De Minister legt uit dat de aanpassing van artikel 42 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten (de Auteurswet) *in se* een technische correctie is. Zij strekt ertoe de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever beter tot uiting te laten komen in de wettekst zelf.

Het bestaande artikel 42, vierde lid, bepaalt dat de commissie uit een gelijk aantal vertegenwoordigers van, enerzijds, de beheersvennootschappen en, anderzijds, de belangenorganisaties van de gebruikers bestaat.

De letterlijke toepassing van de wet zou echter onredelijke gevolgen veroorzaken in de mate dat de twee betrokken beheersvennootschappen verplicht zouden zijn telkens zoveel personen aan te duiden als er vertegenwoordigers zijn van de verscheidene categorieën van de betrokken debiteurs (en die zijn talrijk).

Daarom wordt nu voorgesteld om te voorzien in een pariteit inzake stemrecht (onafhankelijk van het aantal vertegenwoordigers). Dit is een bevestiging van de wijze waarop de commissie de bepaling sinds 1998 heeft toegepast : ongeacht het aantal aanwezige personen, met name van de rechthebbenden of de debiteurs, werd er steeds voor gezorgd dat beide groepen een gelijk aantal stemmen hadden.

Die werkwijze is volstrekt conform de bedoeling van de wetgever van 1998, maar gaat strikt genomen in tegen de letter van de wet, die geen gelijkheid in stemmenaantal, maar wel een gelijkheid in stemgerechtigde personen voorziet » (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1608/009, pp. 7-8).

B.6. De onwettigheid van de voor de Raad van State bestreden bestuurshandeling, op grond van de onregelmatige samenstelling van de auteur ervan, kan niet het onaantastbare recht doen ontstaan, ten voordele van de partijen die de voormelde onregelmatigheid hebben aangeklaagd, voor altijd van de betrokken bijdrage te worden vrijgesteld. Die partijen konden derhalve redelijkerwijze een rechtzetting van die onregelmatigheid verwachten, die bovendien van dien aard is dat zij de gelijkheid van de rechtsonderhorigen herstelt en de billijke vergoeding van de rechthebbende kunstenaars en producenten niet in het gedrang brengt.

B.7. De in het geding zijnde bepalingen doen ten slotte geen afbreuk aan de mogelijkheid om de inhoudelijke grieven tegen de beslissing inzake de billijke vergoeding van de gespecialiseerde afdeling « radio » door de Raad van State te laten onderzoeken.

B.8. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 76 en 77 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) schenden niet artikel 10 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het rechtszekerheidsbeginsel.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 27 januari 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt